

DIVI AMBROSI

Gvicem exequitur, & quā accepit gratiam, parū cura atq; officio representat. Ideo nullū defertio, quia deuotio naturalis: id est tuta custodia, quia voluntas libera. Hunc etiam volantes ordinem servat, & hac moderatione ordinem laborem alleuant, vt per vices fungatur duxus sui munere. Precedit enī vna, & præcēdit ceteris prestito sibi tempore, & quasi ante signa præcurrat, deinde conteritur, et sequenti sortē ducenti agminis cedit. Quid hoc pulchrius, & labore omnibus et honorem esse communem, nec paucis arrogari potest, sed quodam in omnes voluntaria sorte translatum? Antiquæ hoc reipublice munus, & instar libere ciuitatis est. Sic ab initio acceptam a natura exemplo autum politiam homines exercerent, vt communis esset labor, communis dignitas, per vices singuli partiri curas discent, obsequia imperiaq; diuidere, nemo esset honoris exors, nullus immunis laboris. Hic erat pulcherrimus rerum status, nec infolecebat quisq; perpetua potestate, nec diuturno seruicio frangebatur, quia & sine iniuria erat ordine numeris & temporis moderatione delata promoto, & tolerabilius videbatur quae communitate cedebat forte custodia. Nemo audebat alium seruitio premere, cuius sibi successuri in honorem mutua furent subeunda fastidia. Nemini labor gravis, quem dignitas securita releuaret. Sed postquam dominandi libido vendicare coepit indebitas, & suscepit nosle deponere potestes, posteaq; militia nō ius commune coepit esse, sed seruitus, posteaq; nō ordo factus est suscipie. H dæ potentiae, sed studium vendicanda, coepit etiā ipsa laboris functio durius sustineri: & quæ non est voluntaria, cito locū relinquitur incuria. Homines q̄ inuiti subeunt vigiliari munia, q̄ ægre vnuquisq; in castris periculum fortius excubat, quod tuendum sibi regali præceptione committit. Proponitur poena defidie: & tam plerique obrepit incuria, non seruantur excubia. Nec essitas enim quæ in uito imponit obsequiū, assert plerique fastidium. Nihil est enim tam facile quin habeat difficultatem quod facias inuitus. Ergo & iugis labor auerterit affectum, & continua & diuturna potetia gignit insolitiam. Quem inuenias hominem qui sponte deponat imperium, & ducatus in cedat insigne, fiatq; volens numero postremus ex primo? Nos autem non solum de primo, sed etiā de medio saepe contendimus, & primos discubitus in coniuvio vendicamus: ac si semel delatum fuerit, volumus esse perpetuum. Ideo inter grues æquanimitas in laborib; est, humilitas in protestatis. Admonentur vt exerceant custodiæ vices, non admonentur vt de potestatibus decedant, quia ibi naturalis quies somniu interpellanda, hic voluntariæ sedulitatis gratia præstanta est.

De eiconiis quendam modū proficiuntur quo pergendum putant. Qualiter etiam a cornicibus deducantur, atq; adiuuentur in bellis. Et de earum cornicū cōmendabili hospitalitate, humanæq; negligenter incriptione. De illarū quoq; erga patres suos pietate, & nostræ impietatis notatione. **Cap. XVI.**

De cicos
niis.

ICONIAS serunt collecto proficiunt agmina, si quo pèrgendum putant, & simul plenisq; circa orientē locis inuehi, & quasi tessera militari pariter omnes moueri. Exercitum creandas cum signis suis peregere, sic omnes viandi comitidine & præundi ordinem seruant. Cornices autem deducunt eas ac dirigunt, & velut quibusdam turmis stipatricibus prosequuntur, adeo vt adiumenta quedam belantibus aduersis inimicis aues conferre credantur, & pprius periculis bella aliena suscipere. Cuius rei indicium est, quia nullæ per interuum aliquod tempore refondere in illis locis reperiuntur. Et quia cū vulneribus reuertentes manifesta quadam sanguinis sui voce ce-

terisq; loquuntur indicis, grauium se certaminum sub- k
uisse confidunt. Quis igitur illis pœnam desertionis in-
dixit? Q uis derelictæ militæ supplicia præscriptis for-
midolosa, vt nulla prosequendis hospitalibus turmis se-
se subtrahere nitatur, sed certatim omnes deducentis
munere officioq; fungantur? Discant homines hospi-
talia seruare iura, et ex aibus cognoscant quid religiosi
nis hospitibus sit deferendum, quod obsequiū deputan-
dum, quibus cornices etiam pericula sua negare non lo-
quent. His igitur nos iam claudimus, quibus aues
etiam animas suas conferunt? & quos illæ consortio pro-
sequitur discriminis, eos tecum prohibemus hospitio? &
quorum illæ bella suscipiunt, his nos bella frequenter in-
serimus? Mentiens si non Sodomitanis hæc fuit causa
supplici, aut Egypti furor, genti hospitium bellū
conatur inferre, in hospitalitatē pœnas infidæ naufragio
plebis exolut. Q uo vero rationabilium excedat pie-
tatem ac prudentiam auis huius clementia, consideran-
dum, quam ne post exemplum quidem irrationabilium
quicquam nostri imitari poterit. Nam depositi pa-
triis artus per longæum senectutis plumarum tegni-
ne alarumq; remigio nudatos, circumstans soboles pen-
nis ppriis fuet. Et quid dicam collatio cibo pacat,
quando etiam ipsa reparat nature dispendia, vt hinc
atq; inde subleuant senem fulcro alarum suarum ad
volandum exerceant, & in pristinos vissu defueta iam
recoquunt pī patriis membra? Q uis nostrum leuare æ-
grum non fastidiat patrē? Q uis sessum senem suis hu-
meris imponat, quod in ipsa historia vix credibile ha-
betur? Q uis, vt pius sit, non hoc seruus mandat obsec-
quium? At vero aibus nō est grāve quod pietatis est
plenum, non est onerosum quod solvit naturæ debito.
Non reculant aues pacere patrem, quod etiā præ-
scripta necessitate sub terro pœnarum pleriq; hominum
recularunt. Aues non scripta, fed nata lex, strin-
git. Aues ad hoc munus nullo præcepto conueniunt, sed
gratia naturalis officio. Aues non erubescunt reueren-
di sensu mēbra portare. Est enī victoria pietatis: quod
eouisq; frequēti testificatione percrebit, vt cōgrue mer-
cedē remunerationis inuenierit. Nam Romanorū vī-
pia auis vocatur. Et qđ vī vni imperatori cōsulēfēna-
tus delatū dicis, hoc iste aues in cōmune menierit. Ha-
bent ergo aues iste decretā patrii ac proprii insigni clemētiae.
Pios enī filios, patrū prius oportuit iudicio præ-
dicari. Habent etiā vnuerforū suffragia. Nam retribi-
tio beneficiorū antipelargosis nominatur. Pelargos
enī ciconia dicitur. Virtus itaq; ab his nomē accepti, M
cum relatio gratiarū ciconiæ vocabulo nuncupatur.

De hirundinis materna sedulitate, industria ac pietate in filios. De commēdatione præterea paupertatis ipsius, & molestia atq; iprobitate nostra cū paupertas, in opia vel indigentia nobis occurrit. **Ca. XVII.**

ABEMVS auariæ sobolis erga cult⁹ pa-
trios pietatis exēpli. Accipiamus nunc ma-
tere sedulitatis in filios grāde documenta.

Hirundo minuscula corpore, sed egregie pio De hirun-
sublimis affectu, que indiga rēti omnium preciosiores dñe.
auro nudo struit, quia sapienter nidiificat. Nidus enim
sapienter preciosior est auro. Quid enim sapientius, q̄
vt & volandi vaga libertate potiatur, & hominum do-
miciiliis parulos suos & testa commendet, vbi sobo-
lem nullus incurset? Nam & illud est pulchri, vt a pri-
mo ortu pullus suos humanæ vīsi cōversationis assue-
scat, & præstet ab inimicarum autum insidiis tutio-
res. Tum illud prædarum qua gratia domos sibi sine
vilo adiutorie tanquam artis perita componat. Legit
enī festucas ore, casq; luto illinit, vt conglutinare pos-
sit. Sed quia lutū pedibus nō potest deferre, summitate
pennarum aqua infundit, vt facile his puluis adhēreat,